

18.
Kart

Hengellistä
Wirttä,

Ensimmäinen

Ah palaja mun sieluisen, &c.

Toinen

Sun wiisas neuvos Jumala, &c.

TURUSSA 1798,

Prändätyt Mag. J. C. Grenckellin tykönä.

1782

Beleg

Witt

Witt

Witt

Witt

Witt

Witt

Witt

Elävästä synnin tunnosta niinkuin yhdenlois-
kian Rippi-lapsen pääomaisudesta.

W. 1. Nyt on meil H:ran Sabbathne. N:it

v. 1.

Ah! palaja mun sieluisen, Paimenes ih-
Jesuxen, Vähd' Isän armo kiittämän,
hywin käwi sull tänäpäin.

v. 2. Koff' tundos haawas paratti, syn-
nin welt' ander annettin, sun rippis kuui Ju-
mala, Nyt Jesuxes sua lohduta.

v. 3. Se suuri sieluin sairaus, Ja duo-
mion pelwon angarus, Pakenit Jesu ajall tääll,
Koff oikein muistin ansios pääll.

v. 4. Mull wella sata teiwiskä, Kyll oli
H:ran edesä, Mutt hän mun sulast armost
wiel, Johdatta tahdoi oikial tiel.

v. 5. Ah! Jesu Chr:ste armahda, Kuing
sielu luonnon tilasa, On oemoi armost Ju-
malan, Sen olen ike hawait saan.

v. 6. Miin muinaisina aikoina, Koff'
olin synnin fangina, Mä ripill käwin usein
kans, Mutt orian pelwos kokonans.

v. 7. En tietän sielun murhesta, Erg' u-
stkon s:laisudesta, Mä olin ripild' päästyän,
Paljoi' pahemb' kuin mendyän'

v. 8.

v. 8. Kost turmellisen hawaikin, Syn-
nin suuren registerin, Kas' silloin apu kallix tul'
Mä ekein HERa itku suull.

v. 9. Wihoitett Jumal Taimasa, Haa-
woitet tundo waikia, Mond' syndi ruusun kar-
waista, Mun tahdoit perät upotta.

v. 10. Kost kampaalin wiel edespäin, Pa-
rannuxen pääl työtä tein, Niin sielun halais
ripill men', pois kieldä elon endisen.

v. 11. Nutt ei wiel täsä tilasa, Ol' sie-
lull yhtän wahwutta Hän luull ett omia wal-
mistus. Ol' parannuxen omaisuus.

v. 12. Kost kaitki tiloi koetin, Niin
armon walos hawaikin, Wihdoin Jesuxen
haawoisa Nutuan lewon ilolla.

v. 13. Siis tuki mua Jumala, Täällä
merkilifell ajalla, Nut päästi päiwä tarjon on,
Ah Jesus tundo walaiffon.

v. 14. Tule! Ah tule Jesuinen! Eht' o-
len suuri syndinen, Ja minust armon lapsi
tee, Nut oikein käynen ripille.

v. 15. Se rippilaps on oikia, Ja tosin
HERan laumasta, Jong' sydän rakkaudesta,
Jesuxen perän halaja.

v. 16. O' katumainen syndinen, Hala-
sentähden ripill menn, Ett sielun kuorma kewe-
nis, Jota hän kanda kypnelis.

v. 17. Sydän se huuta laupiut, Ja sie-
lu halaa woimaa nutt, Ett tulewaiss tuskisa,
wois lujast henges joria.

v. 18. Ja ehi sitt ein edespain, Jumalan
waldakunda näin, Ja joka päivän pa-
rannus, on hänen hyvä elons uus.

v. 19. Se kuin nyt JEsus halaja, Ja
hänen päällens rakenda, Sitt wahwall aikomi-
sella, Ett harraast mielest parata.

v. 20. Hän saa myös HERRan armosta
Nähd' uuden woiman ilolla, Ja wihewn andex
saamisest, Ett hän on HERRaan yhdistett.

v. 21. Viel hengen todistupella, Tai
synnin päästö luitan, Kas' näin py wieras
katuwa, M, ös syndins ripis andex saa.

v. 22. Kaikk' synnit HERRan kirjasta
Nois pyhitän näin armosta, Ett' ikän enä muis-
steta, Jumalan edes Taimasa.

v. 23. Viel sielu uuden nimen saa,
Jong' JEsus kirjaans kirjoitta, Tämä on voitett
lammas meil, Jong' saran ryöväis lautumeld'.

v. 24. Tain kaldaisesta muutopest, Ja
sielust ylös heränest, Kaikk' Taiman pyhit-
riemuige- Ja ilo laulu weisaile.

v. 25. O siä suurta rakkaute Ja armon
tunnon salaisutt, Kuin JEsuses sit nautitan,
Kost' luondo armon muuretan.

v. 26. Mä taidan uskos sano sen, Et
yhten harkin nautiseñ, JEsuses ilon suurem-
man, Kuin maailm' tondais uskokan.

v. 27. Katumattomat sydämet, Jett' ei
oll vielä palannet, Ei oia saa täst ilosta,
Waan pettä igens luulosa.

v. 28: O Jesu! Judan Leijona, Pa-
rann' wiel synnist sairaita, Taimallist Isäs
rukoile, Ettei hän meitä hylsäile

v. 29. Tee myötä Jesu sieluin pääll, Ja
roudat henges öljy täällä, Sens teet O Jesu!
suloinen, Mitäst mä heikko epäilen.

Toinen.

Marian Ilmestys Päivän Weisu.

W. 1. O Jesu Christ! kuin luondom sait. 2c.

v. 1.

Sun wiisas neuvos Jumala, Mun sielun i-
lauta; Kost istun kuollon warjosa, Min
sina armost totta, tuoit meil' hyvän sano-
man, Josa sitis edesvastajan, Jesus Marian
kohdus.

v. 2. Tain hyvän sanan saattaja, Sa-
briel Engli oli, Kuin lähetettin Taimasta,
Ja Nazarethin tuli, O armoitettu Maria, Hän
puhui armon liitosta, Ja hengellisest rauhasta.

v. 3. Hän puhui Taiman tavalla, Myös
armon walikemista, O! älä pelkä Maria,
Sä armon suuren löysit, Jesus mailman
Mesias, Sen Pyhän Hengen avulla, Tähdä-
pän sitis sinus.

v. 4 O mikä ilo Taimahas, Mahdoi
ell' sinä päivän, Kost Davidin Huoren Ku-
nngas, Nyt kunsui edes täyvään, Eivät sa-
notan iloinen, Min myös jokaisen sydämen,
Kuin HERRa uskos odott.

v. 5.

v. 5. Sen wanhan Testamentin yön
Täi kirkkas koirto walais, Ja maahan teloitte
pirun yön, Mond, harrais sydän' awais,
Armon lupauxi tulkiman, Jot Jesu' on
ennustan Siin wanhas Testamentis.

v. 6. Mond' Propheta on odottan, Ett'
nähdä tämän päivän, Mond' Monarchi kans
halajan, Tain ilo ajan perään, Kost' Jesus
siksi lihassa, Ja poltto uhrit seisahda, Waan
ei he sitä saanet.

v. 7. Meill lopun ajan asuwill, On lii-
ton arkki awettu Jk' Jesus saarnais syndisill'
Ja teki ihmet monell, Mut' Jesus tietä sydä-
met Kuing he on Herra kiittänet, Sen kal-
lin walon edest.

v. 8. Lain Pyhä Heng's minulle Kuin
ala muistutaisi, Mun parannuksen retkelle,
Ett en mä horjataisi, Lain armos itke pahut-
tan Ja heng'list laisuttan, Mut' weres armo
terjän.

v. 9. Ihmisen oma sydän on, Se suu-
rin wäärä Propheta, Niill' jott' on tull' syn-
dins tundojon, Koet usein, opetta, Kuing' sy-
dän pyhtä seurata, Tätä katowaisi mailma,
Eiköst meill sy' ol' itke.

v. 10. Sydämen kylmä kiskoisuus, On so-
ta henge wastan; Ja luonnon wasta haloisuus,
Jong' ylis' itke mahdan, Mut' ettän ruppen tä-
näpäin, Sun tahtos jälken elämän, O Jumal
minun Pinnan.

v. 11. Ett' peljätt' Herra nuorudest, On
Salomonin neuwo, Mut' huuta' Jesusi lapsu-
dest,

dest; Sill syndi meitä waino, Sentähden JE-
sus estikäm, Ett hän meit muistais tänäpäin,
Tektis meist liiton lapses.

v. 12. Rakastakam siis JEusta, Sill
nyt on armon aika, Viel JEsus nytkin kol-
katta Ja Isäns ergö huoka, Ett langen Sion
palajas, Ja ylkäns tygö kuretais, Edestä
HEKran wihan.

v. 13. Taiskellat hywät Christient Siks
haman weren asti, Te kaitt kuin olett herän-
net, Sill JEsus meit lunasti Werisell sodall,
arwas pääll, Kuing' paljon wert' Golgathan
mäell, Sun syndeis edest juoksi.

v. 14. Oj pito valjast werestä, Jong'
HEKra armost teki, Syndisen sugust edestä,
Min tarpellisex näki, Mä wapisen Koff ut-
tin näit, Uuden Testamentin armo häit, O
juurta armon päiwä.

v. 15. Nykyisen ajan kynnelet, Jotk'
täällä ajas waiwas, Eht' olisit jokapäiwäiset
Muutetan riemux Taimas, Kyll JEsus muis-
sta omians, Sekä eläis että kuolleisians, Kans
wihdoin armost kruuna.

Senna Wiser asher

1798

1799 Gustaf Schurer